

Táňa Kubátová   Josef Pepsón Snětivý
Alexander Stainforth

Vánoční zázraky

Táňa Kubátová
Josef Pepson Snětivý
Alexander Stainforth

Vánoční zázraky

Nakladatelství
ČS

Táňa Kubátová
Josef Pepson Snětivý
Alexander Stainforth

Vánoční zázraky

Copyright © Táňa Kubátová, www.tkweb.cz, 2017

Copyright © Josef Pepson Snětivý, www.pepson.cz, 2017

Copyright © Alexander Stainforth, www.stainforth.cz, 2017

Editor © Josef Pepson Snětivý, 2017

Photo on Cover © Samphotostock.cz, 2017

Cover & Layout © Nakladatelství ČAS, Alena Šulcová, 2017

© Nakladatelství ČAS, www.nakladatelstvicas.cz, 2017

ISBN 978-80-7475-202-5

Táňa Kubátová

Vánoční vyznání

„Co ty tu dneska sedíš jak zařezaná?“

Šárce chvíli trvalo, než jí došlo, že Blančina otázka je adresována jí. Zvedla oči od kostkovaného igelitového ubrusu, jehož vzorek už nějakou chvíli hypnotizovala, a podívala se po svých kamarádkách.

„Jestli to nebude tím,“ prohodila, „že má nálada je kdesi na bodu mrazu a neustále klesá až k absolutní nule.“

„Co se stalo?“ vyděsily se svorně všechny tři její společnice.

Šárka se nadechla. Její ochota svěřit se byla sice téměř nulová, ale beztoho věděla, že jí Blanka, Vlasta ani Dana nedají pokoj, dokud z ní její trable nedostanou.

„Péťa dala v práci výpověď. Našla si místo v Praze, aby mohla bydlet s Mirkem. Od prvního září,“ vyslovila nuceně rozverným hlasem, „takže nakonec dala své matince relativně dost času, aby to stihla rozdýchat.“

„To se ale dalo víceméně čekat, ne?“ namítla Dana. „Vždyť spolu chodí už... jak je to dlouho?“

„Já vím, přes rok. Ale posledního půl roku, tedy od doby, co se Mirek upíchl v té pražské firmě, se vidají jenom o víkendech.“

„No právě,“ přisadila si Blanka. „Bylo logické, že se takovýhle vztah buď rozpadne, nebo do toho budou chtít vletět naplno. O svatbě se nemluvalo?“

„Zatím ne. Aspoň jsou natolik rozumní, že si chtějí zkusit, jak by jim klapalo soužití, a pak teprve to posunou někam dál. Pevně doufám, že budou mít dost rozumu i na to, aby se nenechali zaskočit nechtěným těhotenstvím.“

Šárka se odmlčela a v její tváři se objevil lehce pobavený výraz. „Snad v tomhle nebudou holky po mně,“ dodala se zjevnou sebeironií v hlase.

Tři z přítomných žen se znaly hezkou řádku let, vlastně už z gymnázia, i když Blanka chodila do jiné třídy. Jen Vlasta k nim přibyla teprve před pár měsíci. Seznámila se nejprve s Blankou, která se po letech nabírání sádla rozhodla řádně s ním zatočit a nechala si od sousedky doporučit dobré cvičení. Pak už bylo jen otázkou času, kdy se s Blančinou kamarádkou ze cvičení seznámí také Dana se Šárkou.

„No počkej,“ vrátila se k započatému tématu Blanka. „Jedna holka ti teda vylítne z hnízda. Dobře, ale zase snad budeš mít doma Pavlu, ne? V tom Lyonu přece byla jenom na jeden školní rok.“

Šárka povzdychla, ale pak zvedla hlavu a zatvářila se bezstarostně.

„Jasně, původně jo. Jenže se během toho roku začala zajímat, jestli by na té škole nemohla dostat stipendium až do konce studií. A minulý týden mi napsala celá rozradostněná, že je dostala.“

„Páni!“ zvolaly kamarádky téměř jednohlasně.

„To ale znamená, že se jí tam daří a že je šikovná, ne?“ podotkla Dana.

„Já vím,“ řekla Šárka. „Jenže to taky znamená, že mě to za prvé bude stát spoustu peněz. A za druhé, že zůstanu sama jak kůl v plotě a můžu si dojít tak akorát zakoupit pár klubek vlny a dát se na štrikování a při něm sledovat v bedně ty úžasné seriály, co dávají před večerí.“

„Počkej, ale ty peníze snad nebudou jen na tobě, ne?“

„To si piš, že budou. Pavla mi přeposlala mail, který obdržela od svého tatíčka. On prý nevidí důvod, proč by nemohla dostudovat na brněnské univerzitě, takže s jeho financemi nad rámec alimentů rozhodně počítat nemá.“

„A ty ten důvod vidíš?“ zajímala se Vlasta.

Šárka se pobaveně ušklíbla.

„Já vidím zrovna dva. Ten první je nesporná výhoda výuky v jazyce, který studuje jako hlavní obor. A ten druhý,“ odmlčela se na chvíli, „je poměrně čerstvý a jmenuje se Jean-Paul.“

„Áha,“ ozvalo se sborově.

„Údajný kamarád,“ upřesnila Šárka. „Ovšem podle intenzity, s jakou se vyskytuje v Pavliných mailech, a podle míry obdivu, vyzařujícího z každého jejího slova, kterým se o něm zmíní, je všechno jasné. Ostatně, už taky sondovala, jestli by bylo možné pozvat ho na pár prázdninových dnů k nám.“

„Jejda, tak švarný Francouz,“ žasla Dana. „Jestlipak má aspoň něco ze šarmu svého slovutného jmenovce Belmonda? Vidělaš aspoň jeho fotku?“

„Viděla jsem jednu, kde stojí vedle sebe. Ačkoliv mě holky zrovna moc nepřerostly,“ uchechtla se, „má se chlapec co šponovat, aby na ni aspoň pár centíčků uhrál.“

„No jo, jižní národy jsou vždycky menší,“ konstatovala Vlasta. „Ale zato šarmanější a dvornější.“

„A splašenější a nestálejší,“ doplnila ji Šárka. „Ostatně pokud vím, je to Pavlina první láska, tak to snad nebude brát hned jako záležitost na celý život. Pokud se poučí z chyb svojí pitomé matinky..“

„Počkej,“ zarazila ji Blanka. „Tys přece nijak pitomá nebyla. Toho kluka jsme ti všechny záviděly a pár prvních let s ním bylo dobrých, ne? Teda dokud mu nehráblo.“

Šárka se odmlčela a lehce pobaveným zrakem se zahleděla na nedaleký portál Dietrichsteinské hrobky.

Byla krásná červenová sobota a čtveřice kamarádek měla za sebou přechod Pálavy. Nyní seděly u stolu pod slunečníkem na terásce jedné z hospod na náměstí v Mikulově a před sebou měly své obědy v různém stadiu konzumace.

Dnes bylo pro Šárku obzvlášť obtížné zachovat si svůj obvyklý pozitivní přístup. Tohle přece není možné! Od samého začátku svého dospělého života je zvyklá mít kolem sebe svoji rodinu, a i když už řadu let ne

celou, holky byly každopádně až doposud její nedílnou součástí. Odmítala si připustit, že by tomu mělo být někdy jinak. Takle její jistota dostala první ránu loni v srpnu, když vyprovázela Pavlu do Prahy na ruzyňské letiště. Rozumem věděla, že je naprosto báječné, když její chytrá holčička dostala možnost absolvovat třetí ročník jazykového studia na vyhlášené lyonské univerzitě, jenže jak se s tím měly srovnat její city?

Ještě že jí zbyla alespoň Petra, která sice už měla vážnou známost, ale stále bydlela doma a na brzké partnerské soužití měla svůj dostatečně rozumný názor.

Najednou, pouhý rok poté, má zůstat úplně sama! A navíc, jako by tyhle změny nestačily...

„Jo, a taky chci vyměnit byt,“ vyslovila nahlas.

„Cože?“ zazněly kolem ní udivené hlasy.

„Holky to obě vítají. Vůbec nepočítají s tím, že by se někdy vrátily ke mně. I kdyby jim vztahy nevyšly, obě dávají najevo, že mají jiné plány než se zahrabat v Brně, a navíc u mámy. Péťa je z toho místa v Praze celá vedle. Asistentka ředitele mezinárodní společnosti, to je opravdu kariéra jako hrom, když uvážíme, že má jen střední ekonomku a státnici z angliny. I kdyby jí vztah nevyšel, Prahy se prý chce držet zuby nehty, nebo třeba zkusit i cizinu. No, a pokud jde o Pavlu, její snaha cestovat a poznávat cizí země je zřejmá už dávno. Navíc teď budu muset táhnout další dva roky Pavliných studií a ještě mi odpadne i Petřin příspěvek na domácnost.

Tudíž skutečnost je prostě taková, že si nemůžu dovolit sama se roztahovat ve čtyřpokojovém bytě. Nakonec, vemte si ty plochy k úklidu a těch oken k mytí. Nějaký dva plus ká ká bude určitě daleko příjemnější.“

Pravdou bylo, že Šárku reakce jejích dcer na návrh byt vyměnit tak trochu zklamala. Pevně doufala, že jí budou její záměr rozmlouvat. Vždyť tenhle byt byl jediným domovem, na který si vůbec pamatovaly.

„Když se budeš stěhovat do menšího, myslíš, že bych si mohla odvézt vybavení svého pokoje?“ sondovala Petra hned poté, co se o možnosti výměny Šárka zmínila prvně. „Ten byt v Praze si najímáme nezařízený, a i když je ten nábytek u mě dost omšelý, pro začátek by nám úplně stačil.“

„Jé, mami,“ reagovala Pavla při posledním hovoru přes internet. „Když dostaneš za rozdíl mezi naším bytem a nějakým menším zaplacené odstupné, nemohla bych si jeho část vzít od tebe jako půjčku na bydlení v Lyonu? Skoro nikdo z vyšších ročníků tady na kolejích nebydlí a každý se snaží aspoň o nějaký podnájem. Neboj, splatím ti to, až budu vydělávat.“

„Počkej, brzdi,“ odpověděla jí tehdy Šárka. „Zatím vůbec nevím, jestli na tu výměnu najdu zájemce a kolik můžu za rozdíl v kvalitě bytů chtít.“

Další téma rozhovoru mezi čtyřmi kamarádkami bylo tedy pro tuhle chvíli dáno. Každá přispěla svou radou či názorem, jak k výměně bytu přistoupit.

Po celou cestu vlakem z Mikulova do Břeclavi a posléze i při jízdě rychlíkem do Brna už se ale bavily převážně na nevážná témata.

Šárka přišla domů ve znatelně lepší náladě, než byla ta její ranní, ale jen co se octla v samotě svého bytu, znovu na ni všechno padlo. Do příjezdu Pavly z Lyonu zbývalo ještě pár dnů a Petra trávila víkend v Praze. Pronajatý byt budou sice s Mirkem platit až od srpna, ale oba se na něj chtěli ještě jednou podívat, a kromě toho Mirek opatřil na sobotní večer vstupenky do divadla.

Nedalo se říci, že by Šárka svým dcerám nepřála samostatnost. Ostatně ona sama byla samostatná už od maturity. Po základní škole šla na gymnázium s velkými ambicemi pokračovat ve studiu architektury. Celé dětství i mládí totiž ráda kreslila, ale zároveň ji bavily technické předměty. Po celé tři roky se plně soustředila na studium, a ačkoliv se kolem ní během tanečních i později rojilo dost kluků, kteří by ji rádi zlákali do kina či na dvě deci, ona je s téměř puritánskou zásadovostí odmítala.

Pak se o prázdninách mezi třetím a čtvrtým ročníkem seznámila s Edou Kosem. Ač do té doby nepolíbená, najednou vzplála jako dobře vysušený snop.

Onen osudný premiérový den se odehrál někdy začátkem prosince. Byl naplněn gejzíry citů, Edovou vášní a Šárčinými rozpaky, a její vzpomínky na něj byly

dodnes značně chaotické. Jaký tedy div, že se stalo to, co se stalo? Ačkoliv se později už trochu srovnali a začali se chovat rozumně a zodpovědně, následky jejich první noci na sebe nenechaly dlouho čekat.

A tak se Šárka učila k maturitě, Eda finišoval s diplomkou a připravoval se na státnice, po nich ho čekal rok vojny, neměli kde bydlet a čekali spolu dítě.

Eda byl ze slušné rodiny a pochopitelně věděl, jak se v takové situaci má správný chlap zachovat. Koupil pugét a vydal se k Šárčiným rodičům.

Svatba byla začátkem března, a přestože okolnosti nebyly z pohledu dospělých ideální, Šárka byla šťastná. S Edou se milovali a vzali by se tak jako tak. Rodit má v srpnu, takže maturita ohrožena není. Bohužel bude muset alespoň na čas odložit své studijní plány, ale jen co se jejich život trochu stabilizuje, snad se k nim bude moci znovu vrátit. Nejhorší nepříjemností tedy bylo, že bude muset přečkat předlouhý rok Edovy vojny. A druhou nejhorší fakt, že u rodičů už bydlela nedávno ovdovělá babička, tudíž se musela smířit s podkrovním pokojíkem v domku Edových rodičů.

Nakonec to nebylo tak hrozné. Dvojčata se narodila koncem srpna, tedy ještě v době, kdy Eda pobýval doma, neboť na vojnu se nastupovalo v říjnu. Klobouk dolů, pomáhal, jak se dalo, a zdaleka ne všechny pomocné práce přehazoval na svoji matku, nadšenou dvojnásobnou babičku. A navíc tchýně byla celkem

rozumná žena, tudíž mezi nimi bylo třecích ploch jen minimálně.

Přečkali i obávanou vojnu a rok po ní už byli taková docela standardní rodinka, jejíž jedinou potíží bylo stále ono provizorní bydlení. Šárka brzy zjistila, že své studijní záměry bude muset odložit k ledu na delší dobu, než se původně domnívala, a našla si úřednické zaměstnání na městském úřadě jako asistentka vedoucího odboru kultury, a Eda se nejprve vrhl s kamarádem na podnikání, jemuž se ale příliš nedařilo, a pak sehnal velice dobré místo technika a posléze i vedoucího celé technické divize v telekomunikační firmě.

Krátce po čtvrtých narozeninách děvčat se rodina stěhovala do krásného čtyřpokojového bytu. První noc v novém bytě Šárka s Edou jaksepatří oslavili. Byli šťastní, milovali se, měli dvě krásné zdravé holčičky a oba dva také stabilní zaměstnání. Romanopisec, který by se pustil do líčení jejich osudů, by přesně v tomhle bodě napsal happyend ve smyslu „a žili spolu šťastně až do smrti.“

Před Šárčiným vnitřním zrakem se vynořily tváře obou děvčat. Dívky nebyly stejné, protože byly dvou-
vaječné. K rozeznání byly už od raného dětství, i když určitá podoba se u nich samozřejmě vystopovat dala, jak tomu ostatně bývá i u sourozenců různého věku. Pavla byla vždycky menší a drobnější a měla spíše Šárčinu postavu, zatímco Petra byla po otci trochu

robustnější. Ve tváři ale jako by si to vyměnily. Pavla měla Edovy oči i jeho rty, vlasy měla také zřetelně tmavší a její pleť nepoznamenala jediná piha. Zato Petra zdědila Šárčiny slámové vlasy s nádechem do rezava, měla stejný zašpičatělý nosík a na něm stejnou spršku pih jako Šárka. Jen oči měla hnědé, zatímco ty Šárčiny byly tmavě modré. Petra byla trochu větší smíšek, zatímco Pavla byla po tátovi vážnějšího založení. Ovšem Šárka dobře věděla, že ona zdánlivá Petřina bezstarostnost je často jen ochrana před citovým poraněním. Zatraceně dobře to věděla! Tuhle vlastnost měla totiž její dcera po ní.

Z myšlenek ji vytrhlo zvonění mobilu. Podívala se na displej. Eda.

Bože, kdy ji přejde ta hrozná nechut, která ji popadne vždycky, když s ním má mluvit?

Ale marná sláva, jejich dcery je budou vždycky spojovat, ať chce, nebo ne. A je naprosto jisté, že Eda volá kvůli nim.

„Ahoj,“ ohlásila se do telefonu.

„Nazdar, Šárko,“ uslyšela. „Neruším?“

Běžná otázka k zahájení hovoru. Jenže při hovoru s Edou jí okamžitě naskočilo „Neruším tě při dovádění s milencem?“ Tudíž ji popudila i přesto, že mu do jejich milenců už dávno nic nebylo. Nadechla se a počítala do pěti.

„Cos potřeboval?“ zeptala se věčně.

„Psala mi Pavlínka. Předpokládám, že už ti sdělila tu šílenost, že chce dostudovat ve Francii.“

„Samozřejmě. Probíraly jsme to,“ opáčila Šárka.

„A ty jí to schvaluješ? Pokud jde o mě, jasně jsem jí odpověděl, že ji v té Francii žít nebudu.“

„Já vím. Tak ji budu žít já,“ sdělila mu Šárka klidně.

„Ty?“ zasmál se. „A z čeho? Ze svého úžasného platu?“

„Uvítala bych, kdybys mluvil k věci,“ sdělila mu Šárka klidně.

„Mluvím k věci. Je to prostě šílenství. Chcete mě vydírat. Chceš si hrát na chudinku, která musí žít, aby dopřála holce kvalitní studia. Sakra, Šárko, proč podle tebe není brněnská univerzita kvalitní?“

„Přijde mi kvalitnější studovat francouzštinu ve Francii. Tobě snad ne? A za tvé pocity, že tě někdo vydírá, nikterak neodpovídám. Chtěls ještě něco?“

„Vzala sis tužku a papír a propočítalas vůbec, co ji ty dva roky v cizině budou stát?“

„Představ si, že jo.“

„Je ti jasné, že bude mít sice stipendium, ale už ne zadarmo koleje? A že bude muset kromě bydlení taky něco jíst?“

„Můžeš mi prozradit, kam těmi otázkami směřuješ? Nikdo po tobě nic nechce. Alimony budeš platit stejně a stejnou dobu, ať už dostuduje tady, nebo tam.“

„Kam směřuju? Vrcholně mě rozčiluje, když se snažís vystupovat před holkama jako ta skvělá a fajn, co

jim všechno dovolí, a třeba i za každou cenu, jenom abys jim názorně ukázala, koho si mají vážit a kým mají naopak pohrdat.“

„Za tvoje fantasmagorické vize ani trochu neodpovídám,“ opáčila Šárka. „A kromě toho dávno není co řešit. Pavlínka to má už v obou školách definitivně zřízené a v září se vrací do Lyonu.“

V telefonu bylo chvíli ticho a Šárka zvažovala, zda nenastala pravá chvíle k tomu, aby zavěsila. Měla to udělat.

„Jak si můžeš dovolit,“ zahřímal náhle Eda, „takovýmhle příšerným způsobem narušovat moji otcovskou autoritu? Jasně jsem jí napsal, že s tím Lyonem nesouhlasím.“

„Nežádala tě o souhlas,“ opáčila Šárka. „Ten nepotřebuje. Je plnoletá. Žádala tě jen o příspěvek. A když jsi ho odmítl, zařídila se jinak. To je celé. A já si důrazně vyprošuji, abys na mě řval. Na to nejsem ani trochu zvědavá.“

Bez pozdravu zavěsila. Pak se odpotácela do nejbližšího křesla. Ruka držící telefon se jí chvěla.

Kde se v něm vzala ta potřeba chovat se k ní hnusně? A kde se vzala vůbec potřeba chovat se hnusně? Když se poznali, byl trochu introvertní, trochu zá dumčivý, ale jednoznačně pozitivní! A takový byl ještě dalších asi šest let. Od té doby ale žije ve vleku svých vlastních běsů. Jenže ani ona, ani žádná z jeho dvou

dalších manželek s ním nesvedla ani tolik, aby alespoň maličko připustil, že chyba nemusí být vždycky mimo něj a že by se o tom měl jít poradit s odborníky.

Tu chudinku jeho třetí ženu potkala docela nedávno. Měla úplně stejně ušvaný pohled, jako svého času mívala ona. Nervózně hleděla na hodinky a fakt, že jeden trolejbus vynechal, pro ni znamenal hotovou katastrofu. Šárka měla sto chutí dojít k ní a chytit ji za ruku.

„Pošlete ho do háje,“ chtěla jí říci. „Bude to čím dál horší, věřte mi.“

Jenže ona by jí beztoho nevěřila. Musí si to prožít sama. Musí si sáhnout až na dno, stejně jako si sáhla ona. A jako ta druhá, která dopadla ještě hůř. Ta ke svému probuzení potřebovala dokonce demonstrativní pokus o sebevraždu s následným pobytem na psychiatrii. A přitom bylo zcela zjevné, že psychiatra, nebo přinejmenším psychologa, potřeboval Eda.

Šárka odložila telefon a zvedla se. Nenechá se zdeptat. Vzpomíná se rychle. Má v tom přece dlouholetou praxi. Teď se pěkně obleče do svých pohodlných vytahaných domácích tepláků a trochu si zamlsá. Otevře si celou flašku švestkového kompotu a slupne ji na posezení. Tak. A k tomu si hodí do přehrávače Deník Bridget Jonesové. A před spaním si zrekapituluje, jaký dnes prožila fajn den. Holky se překonávaly. Dana s Blankou dávaly k dobru nejčerstvější žertovné

historiky ze svého manželství, v nichž v hlavních komických rolích dílem vystupovali jejich manželé a dílem pubertální potomci, a dokonce i Vlasta byla dnes nějaká uvolněnější. Také to, holka, nemá lehké. Poté, co se vzpamatovala z mimoděložního těhotenství, které málem skončilo tragicky a zachránil ji jen radikální zásah, mající ovšem za následek doživotní neplodnost, objevila manželovu nevěru. Následoval rozvod, takže situace na mašli. Je sice pravda, že na rozdíl od Šárčina problému se tenhle Vlastin aspoň nekomplikoval zraňováním dětských citů, ale rány po něm zůstaly stejně hluboké, ne-li hlubší.

Šárka si nikdy nedovedla dost dobře představit, jaké by bylo zůstat bezdětná. Matkou byla vlastně celý svůj dospělý život a tomuto faktu podřídila veškeré své konání i veškeré své pracovní ambice. Záměry vystudovat vysněnou architekturu jí pochopitelně nevyšly. I kdyby už si nějak vyšetřila čas i peníze, tahle škola se dálkově studovat nedala. A tak se smířila s tím, že výtvarná tvorba zůstane jejím celoživotním koníčkem, zatímco práci musí brát jako nutné zlo.

Jenže nakonec se na ni i v téhle oblasti usmálo štěstí. V době krátce po rozvodu, kdy byla totálně zdeptaná a psychicky i fyzicky na dně, dostala nabídku, která jí vzala dech.

Ve svém zaměstnání na městském úřadě se několikrát nachomýtl k nutnosti vytvořit nějaké propagační

letáčky. Ráda se té práci ujímala, protože zde mohla alespoň minimálně uplatnit své výtvarné sklony. Postupem času se dostala tak daleko, že se naučila i předtiskovou sazbu a nakonec se stala jakousi neoficiální specialistkou na veškeré tiskoviny, které bylo třeba vyprodukovat. Z toho důvodu často komunikovala s jednou tiskárnou, jež tyto zakázky od města dostávala, konkrétně s Otou Čermákem, který z titulu své pracovní pozice měl tuto komunikaci na starosti.

Vídali se snad už pět či více let a jejich komunikace nikdy nepřekročila profesionální rámec. Přesto, když zaznělo jeho jméno doma, byl pokaždé oheň na střeše. Ostatně žádný div. Stejně tak tomu bylo, když padlo jméno jejího šéfa nebo třeba i souseda z protějšího bytu, kterému se kvapem blížila sedmdesátka.

Posléze na Čermákovo místo nastoupil kdosi jiný, a tak se Šárka nestačila divit, když ji pan Čermák po čase vyhledal a sjednal si s ní schůzku. Šla na ni značně nedůvěřivá, nakažená Edovým věčným podezíráním. A odcházela nadšená a plná elánu, protože od toho muže dostala úžasnou pracovní nabídku. Před časem založil firmu, která se zabývá tiskem reklamních a propagačních materiálů, ale také brožur, diplomových prací a všech možných jiných tiskovin. Začalo se mu dařit, a tak nyní hledá dalšího zaměstnance, který by ovládal sazbu i grafické programy a byl by schopen připravovat zakázky pro tisk.

Šárka se dlouho nerozmyslela a hned příští den, než jí začne její rozumné a ustrašené já onen krok do nejistoty rozmlouvat, dala v práci výpověď.

Nyní, sedm let poté, už jí bylo jasné, že tohle rozhodnutí bylo tím nejlepším, jaké kdy v životě udělala. Práce ji bavila, byla pestrá a tvůrčí a Šárce vůbec nevadilo, že při ní neuplatní vlastní tvorbu, ale pouze se stavuje do estetického celku předem dodané materiály. Vlastní tvorbu si ponechala jako koníčka, jemuž se může věnovat zcela dle své libosti, lépe řečeno v čase, který jí zbude poté, co se postará o domácnost.

No vida, tak co si tady pěstuje splíny ze své samoty? Může teď víc malovat, kromě toho má fajn kamarádky, které nejsou žádné lenošky a rády vyrazí protáhnout si tělo na pěší túře, a navíc má možnost zrealizovat si bydlení, které by bylo co možná nejvíc podle jejích představ. Tedy samozřejmě, pokud na to bude mít.

Dokonce ani muže po svém boku nepostrádá. Za celou dobu od rozvodu nepotkala jediného, který by ji dokázal přesvědčit, aby se znovu pouštěla do ošidných vod partnerských vztahů. Tedy jednoho potkala... Jenže ten ji nepřesvědčoval, protože měl ženu a právě čekali první dítě. Ač to mezi nimi zajiskřilo pořádně, oba se postarali, aby ten plamínek rychle uhasl.

„Ahoj mami, jsem v pořádku v Lyonu.“

Na tuhle větičku Šárka čekala s čím dál větší nervozitou. Ksaku, je nejvyšší čas konečně se zklidnit. Tolik stresu najednou si nemůže dovolit. Už jednou na něj šeredně dojela a rozhodně si to nehodlá zopakovat.

Včera oslavily s děvčaty jejich dvaadvacety. Jen tak ve třech, protože byl všední den a Mirek musel pracovat. Jean-Paul se vrátil do Francie už před pár dny, protože rodiče potřebovali jeho pomoc ve firmě. A Edu na tyhle oslavy nikdy nezvaly. S děvčaty se setkal už o víkendu a vzal je na večeri, z níž se vrátil jako obvykle rozladěné.

„Představ si,“ rozčilovala se Pavla hned mezi dveřmi, „že se nás soustavně pokoušel nachytat, abychom prozradily některý z tvých starých hříchů. Ten člověk by se měl už konečně léčit, protože tohle je fakt děsný.“

„Nechápu, jak jsi to s ním mohla tak dlouho vydržet,“ přisadila si Petra.

Šárka pokrčila rameny.

„Nechtěla jsem vám rozbít rodinu. Snažila jsem se to držet pod pokličkou, dokud to jen trochu šlo.“

„Jo, až tě to málem zabilo,“ podotkla Pavla. „Prosím vás, ženské, kdybyste někdy na mně pozorovaly podobné příznaky jako na tátovi, tak mi dejte svěrací ka-

zajku a šupem mě žeňte k nějakému cvokaři. Protože takhle zdeptat blízkého člověka, jako táta zdeptal tebe, tak za to bych si snad musela hodit mašli.“

„Jo,“ opáčila Petra. „Až na to, že on to dodneška netuší a je bytostně přesvědčený, že naopak máma šíleně deptala jeho.“

„Nechte to být, holky,“ ozvala se Šárka. „Je to za námi a nemá smysl se v tom znovu patlat. Musíme hledět do budoucnosti, která, jak známo, je po všech stránkách růžová.“

Všechny tři se rozhlédly kolem sebe. Ačkoliv je kromě hrozivě velké pyramidy nevybalených krabic obklopovaly známé kousky starého nábytku, necítily se tu ani trochu doma.

Pavla s Petrou se na sebe potají podívaly a v jejich pohledech se zračila úleva, že se brzy vydají za svým vlastním životem, spolu s lítostí nad tím, že zde, v tohlehle cizím prostředí, musí mámu nechat, a také s trochou nostalgie za starými zlatými časy svého dětství.

Šárka jejich rozpoložení dobře postřehla, ale rozhodla se s ním zabojovat všemi možnými prostředky.

„Tak, holky,“ prohodila zvesela. „Až sem přijedete na Vánoce, budete mít k dispozici celou moji ložnici, a navíc zbrusu novou. Abyste věděly, hodlám totiž vyházet i tyhle zbytky nábytku, které jsme sem přestěhovaly. Poslouží jen provizorně, než si rozmyslím, co a jak. Z té výměny nám káplo tolik peněz, že když je

rozdělím na třetiny, aby to bylo spravedlivé, z té svojí třetiny nějaké to zařízení hravě pořídím.“

„Mami, nemusíš nic rozdělovat na třetiny,“ opáčila Pavla. „Říkala jsem ti už přece, že se nakonec táta chytil za nos a na ten Lyon mi přispěje.“

„Taky netvrdím, že to musíš utratit v Lyonu,“ ujistila ji Šárka. „Dám ty peníze každé z vás na účet a berte je jako mé věno do vašeho dospělého života. Bude už na vás, kdy a na co je použijete. Umožní vám být od téhle chvíle samostatné.“

Dnes ráno, po provizorním přenocování, obě dcery odjely, a ona zůstala sama. Sama v cizím bytě v nepřilíh známé části města, ve starém paneláku, kde všechno volalo po opravě. Papírové bytové jádro, otřískané radiátory, okopané dveře. Pouze okna, která se zřejmě měnila při nedávném zateplování, zde byla nová.

Jak tak seděla v kuchyni u stolu, který se do téhle malé místnosti taktak vešel, a snažila se do sebe nalít alespoň hrnek čaje, když už chuť k jídlu odlétla kamsi do nenávratna, bezradně se rozhlížela kolem sebe. Hm, tohle zbylo z jejího dosavadního života. Otřískaný nábytek, pár krámů v krabicích od banánů a dvě malé obytné místnosti s tímhle krcálkem navíc, v němž se dá uvařit taktak polévka, ale sotva už kompletní oběd pro rodinu.

Jenže ona už beztoho nikdy oběd pro rodinu neuvaří. Rodinný život skončil. Musí teď válcit jen sama

za sebe. Jistě, kontakt s dcerami neztratí a budou se rády navštěvovat, ale společné „doma“ už nikdy mít nebudou.

Co teď dál s takovým životem? Pro koho jej žít? Sama pro sebe? Něco takového přece už dávno neumí. Je jí jedenačtyřicet a nemá nejmenší chuť se to znovu učit. Šlo by to ještě vůbec?

Z neskutečného nepořádku panujícího v samém epicentru obývacího pokoje vylovila svůj mobil a bez váhání vytočila jedno z čísel z jeho paměti.

Vlasta se ozvala skoro okamžitě.

„Co děláš?“ vybafla na ni Šárka hned po pozdravu.

„Myslíš kromě toho, že v tomhle krásném letním dni plném slunce a ptačích trylků zvažuju, jestli jsou příjemnější prášky, nebo plyn?“ dotázala se jí kamarádka.

„Jo,“ vydechla Šárka. „Tak to jsi přesně můj člověk. Nechceš vypadnout někam ven? Třeba na přehradu na loď, do ZOO na vopice nebo do Jundrova na čuňata?“

„To teda rozhodně chci,“ opáčila Vlasta. „Jenom zavřu ten plyn, a můžeme vyrazit.“

Šárka si uvědomila, že ačkoliv se s Vlastou potkává už docela dlouho, ještě nikdy spolu nic nepodnikly samy dvě. A také jí došlo, že kromě její rozvodové

historie a samozřejmě i povolání o ní příliš mnoho informací nemá.

„Na které ulici vůbec bydlíš, Vlasto?“ zeptala se, jen co spolu vyrazily od tramvajové zastávky směrem k přehradní hrázi. „Vím, že je to někde v těch končinách, kam jsem se přestěhovala, ale kde přesně?“

Vlasta se zasmála.

„Představ si, že jen dva rohy od tebe.“

„No neblázni! Hned se cítím trochu líp, když vím, že kousek ode mě je někdo, kdo není cizí.“

„Hodně tě to stěhování sebralo?“ zeptala se Vlasta starostlivě. Šárka se ani nenadechla k odpovědi, když Vlasta dodala: „A ten bezstarostný úsměv si nech. Já chci slyšet pravdu.“

Šárka se přesto zasmála.

„Pouhopouhý syndrom opuštěného hnízda spolu s pocitem ztráty domova a všech dosavadních životních jistot,“ prohodila. „Jinak se ale absolutně nic neděje.“

„Vůbec si to neumím představit,“ vydechla Vlasta. „Já jsem po rozvodu zůstala bydlet doma a navíc mám vedle bráchu, ke kterému můžu zaskočit kdykoliv, když na mě sedne depka.“

„Tak to máš fajn,“ uznala Šárka. „Máš staršího bráchu?“

„Jo, o pět let. Je mu šestačtyřicet.“

„Má rodinu?“

„Nemá. V tomhle jsme asi nějak prokletí oba dva. Ještě že si naši pořídili tři potomky. Prostřední sestřička tu rozmnožovací funkci splnila i za nás. Má rovnou čtyři kousky.“

Šárka hvízdlá.

„Pane jo, to se tak hned nevidí.“ Pak se ale zarazila. „Promiň, nechtěla jsem šťourat do něčeho, co je pro tebe asi hodně nepřijemné.“

„Ale ne,“ mávla rukou Vlasta. „Vůbec ne tak, jak si zřejmě všechny myslíte.“

„Jak to?“ podivila se Šárka.

„Nejsem výrazně mateřský typ. Vždycky jsem spíš byla zažraná do práce a dokonce jsem si říkala, že se ani nechci vdávat. Přemluvil mě až Ivan, a to mi bylo už něco přes třicet. On měl dva kluky z prvního manželství, takže sám už tu potřebu rozmnožovat se neměl. Otěhotněla jsem spíš nedopatřením. Ovšem ne že by mi to vadilo. Příroda zafungovala předpisově a hormony se rozjely natolik, že jsem se na to malé nakonec opravdu těšila. Bohužel ne dlouho.“

„A tvůj brácha?“ zeptala se Šárka spíše proto, aby ji odvedla od bolestného tématu, než že by ji Vlastin sourozenec nějak příliš zajímal.

„Brácha napřed s vervou budoval firmu, a tak i on se ženíl docela pozdě. Ve třiceti. Do roka a do dne ale ovdověl.“

Šárce ztuhla krev v žilách.

„Panebože,“ vydechla zhrozně.